

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Alia exempla eorum, qui infirmi fortiores fuerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

nis tentationem elidit, corporis afflictio, quæ multis pro clypeo fuit, ne & ipsi tentarentur, & alios tentarent. D. certè Ambrosius, mox verbatim citandus, adolescentè scribit miræ venustatis, cum videret, sua specie multas illustres feminas sollicitari, vultum suum vulneribus deformasse. Luculentum est illud, quod refert Cantipratanus de Sueua nobilissimæ & formæ, & prosapiæ, & famæ, quæ suam & aliorum castitatem, ut tueretur, lepram à Deo exoravit; eaque in mariti gratiam, ex Confessarij præcepto, per preces iterum excusâ, palam fecit, corporis maculis animi integritatem seruari, viresque, quæ membris decedunt, menti accedere. Quemadmodum in contrarium multi tantò sunt animo timidiore, quantò corpore validiore. Itamus miles, apud Antigonum militabat, qui corporis aduersa valetudine cum laboraret, rogatus à rege palloris causam, ægritudinem incognitam causatus est. Rex verò animi magnificentia ductus, iubet remedia adhiberi ad eum sanandum. Restitutus igitur sanitati miles, postea omnia, contra mortem, pericula vitabat. Rogatus verò à rege mutationis causam, ait: *O rex, tu me minùs audacem fecisti, quòd ijs malis me vindicasti, quibus vita à me mea contemptui habetur.* Lemit miles, ægritudinem hominibus in eo prodesse, ut omnia fortunæ bona, & ipsam etiam vitam miseram, & ærumnosam contemnant, qua cum sani sumus, in nostram perniciem abutimur.

Multi sani, multi pulchri, multi formosi, multi membris integri, & insidias passi sunt, & negligentes fuerunt in custodienda virtute, qui ægri, deformes, mutili, fortissimè illecebras omnes vicerunt, aut certè è cœno suo emerferunt: Nobile exemplum refert D. Ambrosius, de adolescente *Etrusco, qui cum ob admirandam oris proprij pulchritudinem in amorem accenderet feminas, fertur stigmatibus inarasse vultum suum, ne qua eum adamare posset.* Aliud recenset D. Hieronymus de iuvene, qui *precisam morsu linguam in osculantis se scorti faciem expuit, ac sic libidinis sensum, succedente doloris magnitudine, superauit.* Quàm longè præstaret multos cicatricibus in vultu potiùs, quàm spurcitijs in animo esse deformatos? Quàm latius esset, eos lingua carere, ne spurcidicis sermonibus aliorum aures venenarent? Quàm

Thom. Cantipratan. l. 2. Apum, c. 30. S. 29.

Bruf. lib. 4. cap. 15.

VI.

S. Ambros. lib. 3. de virgin. & Exhort. ad virg. S. Hieronym. in Paulo Eremita.

Prat. Spirit.
cap. 69.

Ex Actis S.
Neroi & A-
chillei. cap. 9.
apud Sur.
23. Maij.

utilius, oculis carere, ne oculati in gehennam mitterentur? Ita enim legimus in Prato spirituali de Virgine Alexandrina, quæ aduertens, suorum oculorum pulchritudine captum adolescentem, oculos sibi eruit; ut mundo corde Deum videret. Neque alia de causa voluit D. Petrus filiam suam Petronillam ægrotare. Cùm enim aliquando B. Petri Apostoli discipuli, in ædibus illius simul ederent, vnus eorum Titus nomine Petrum interrogauit: *Cùm permalti à te curentur, cur Petronillam filiam tuam patris ex paralyti decumbere? Respondit Petrus: Sic ei expedit. Ne quis tamen putet, me his verbis indicare voluisse, fieri non posse, ut sanetur, volo, ut surgat & ministret nobis.* Dictum, factum. Mox enim illa incolumis surrexit. Expleto autem ministerio, iussit eam Apostolus redire ad lectum suum, ac denuò ægrotare. Infirmi- tate potens facta est, & Christo penitus addicta. Postquam igitur in Dei timore satis profecit, non modò ipsa curata est, sed etiam permultis alijs, precibus suis, obtinuit sanitatem.

VII.

Pallad. in hist.
Lauf, cap. 20.

Quemadmodum autem Petronillæ morbus profuit ad virtutes adipiscendas, castitatemque conseruandam, ita alijs remedium fuit ad vitium luxuriæ deponendum, relinquendasque illicitas corporis voluptates. Cùm enim contraria contrarijs curentur, dolor pepulit amorem turpium voluptatum, quæ doloris causa extiterunt. Palladius in historia Lausiaca agens de S. Macario Alexandrino, Ego, inquit, ad eum accessi aliquando, & extra cellam inueni iacentem quemdam vici presbyterum, cuius caput ita erat exesum à morbo, qui dicitur cancer, ut etiam os totum appareret in vertice. Is accessit ad ipsum, ut curaretur; nec eum admittebat ad colloquium. Rogavi autem eam dicens: Miserere huius miseri, & saltem da ei responsum. Is verò mihi respondit dicens: Est indignus, qui curetur. Quòd si velis eum curari, persuade ei, ut deinceps abstineat à ministerio sanctorum Sacramentorum. Ego autem ei dico: Quamobrem, quæd? Is verò dicit: Fornicans sacrum peregit ministerium, & ideo castigatur. Nunc ergo si metu desistat ab eo, quod ausus est facere per contemptum, Deus ipsum curabit. Cùmq; spondidisset, se facturum, sanctus ei manus imposuit, & paucis diebus curatus est, capilliq; eum creuerunt, & sanus domum redijt. Hoc est nimirum, quod Propheta dixit, petijtque: *Imple faciem*

Psal. 82. 7.